

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

Çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 35
Eylül 1994

'Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 35

Eylül 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 40.000 TL.

Abonelik bedeli:

Yıllık 12 sayı: 400.000 TL.

Taahhütlü: 520.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 50.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 60.

*

Filmler: Reprograf(511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

iç Baskı: Tok Ofset (565 86 34)

Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

*

ISSN 1300-3291

Kapak: Mustafa Delioğlu

Merhaba!

"Kitap gibi dergi, çevir çevir oku!"
Bir yazarımız vapurda Kırmızıfare'mizi okuduktan sonra bu söz aklına gelmiş. Kırmızıfare gerçekten kitap gibidir. Çünkü bütün dünyada dergiler bir kez basılır, sonra da unutulur. Oysa Kırmızıfare tıpkı kitaplar gibi, baskısı tükendikçe yeniden basılır. Örneğin, 1. sayımız tam üç kez, 9., 10. ve 11. sayılarımız da ikişer kez basılmışlardır.
Bunun nedenini biliyor musunuz? Kırmızıfare sayfaları çevrilip bir köşeye atılacak bir dergi değildir. Saklanır, gönderdiğimiz özel cilt kapağıyla ciltlenir, kardeşlerimize hatta çocuklarımıza kalır, hiç eskimez.

Kırmızıfare kalıcı arkadaşlıklar gibidir...

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Kilerdekiler

- Baykuş** Ayla Çınaroğlu **3**
- Bizim Evimiz Yokmuş** Aysel Gürmen **4**
- Sımsıcak Bir Arkadařlık** Gűngör Kűknel **10**
- Bali'de Dostluklar (Serdar'ın Gezi Notları)**..... Nuran Turan **14**
- Fındıkfaresi** **15**
- Onu Seviyorum (24)**..... Fatih Erdoğan **19**
- Ayı** James Oliver Curwood **20**
- Dűnyanın Oluřumuna ve Bir Kutudan Çıkan Üç Yaratıđa Dair..**
..... Aslı Niyazioğlu **25**
- Bilim-Oyun** Fatih Erdoğan **30**
- Bir Kitap Bir Yazar**..... Selma Erdoğan **32**

BAYKUŞ

Baykuş baykuş derlerdi de
Görmeyi çok isterdim
Adı, "Bay" olduğuna göre
Kibar bir kuş zannederdim.

Geçen akşam gördüm ilk kez
Hiç de kibar değildi
Tünemiş karşı bacaya
Bir selam bile vermedi.

Üstelik gün ışığında
Görünmezmiş ortalarda
Mmm, tamam şimdi anladım
Suçlu olmalı mutlaka.

Yoo, yanılmışım
Meğer iyi görmüyormuş
gözleri
Bu yüzden çatıkmış kaşları
Uçamazmış gündüzleri.

Özür dilerim Bay Baykuş
Ne olur bağışla beni
Gel sana da alalım
Bir gözlük benimki gibi.

Ayla Çınaroğlu

Res.: Süleyman Şengün

BİZİM

EVİMİZ YOKMUŞ

AYSEL GÜR MEN

4

Bunca zamandır kimse bana oturduğumuz evin başkasına ait olduğunu söylemedi. Geçen gün annem, "Gel seninle çok güzel bir eve bakacağız," dedi. Çok sevinmiştim. Dışarıda ne yapacağımız nereye gideceğimiz hiç önemli değildi. Benim için önemli olan şey dışarıya çıkmaktı.

Gideceğimiz yer yakın olduğu için arabaya binmedik.

Biraz yürüdükten sonra manavın önündeki, tıpkı bizim apartmana benzeyen bir apartmana girdik. Kapıcı bize içi bomboş olan bir evi gezdirdi. Oturduğumuz eve çok benziyordu. Mutfağı, banyosu, salonu ve odaları vardı.

Annem, "Beğendin mi?" diye sorunca, "Beğenmedim!" dedim. İçinde hiçbir şey

5

Werner

olmayan bir ev beğenilir mi? Duvarları beğenecek halim yoktu herhalde.

Boş evden çıkıp ağır ağır yürümeye başladık. Ağır ağır yürümemiz, annemin bir şeye sıkıldığını gösteriyordu. Çünkü annem her zaman öylesine hızlı yürürdü ki ben ayaklarımı yere değdirmeye fırsat bulamadan annemin kolumdan çekmesiyle birlikte yeniden havalanırdım.

Etrafa bakınarak yürürken annem birden durdu, bana döndü ve, "Selen sana çok önemli bir şey söyleyeceğim. Birkaç gün içinde biraz önce baktığımız eve taşınabiliriz," dedi. Ben hemen itiraz ettim. "Hayır! Taşmamayız anne. O ev bizim değil! Hem ben evimizi çok seviyorum," dedim. Annem, "Oturduğumuz ev de bizim değil Selen'ciğim," deyince bayılacak gibi oldum. "Peki kimin evi," diye sorunca annem, "Yaşlı bir teyzenin evi. Kendisi gelip oturacağı için bizim evden çıkmamızı istiyor," dedi.

Oturduğumuz evin bizim olmadığına bir türlü inanamıyordum. Anneme, "Boş evde mi başkasına ait," diye sordum, annem, "Evet,"

dedi.

Niye başkalarının evinde oturduğumuzu sorduğum zanam acı gerçeği öğrendim.

Bizim evimiz yokmuş.

Eve gider gitmez ablama koştum ve her şeyi bir bir anlattım. Ablam hiç şaşırmadı ve "Biliyorum," dedi. Meğerse oturduğumuz evin bize ait olmadığını benden başka herkes biliyormuş. Ablama, "Ben öteki eve gitmem," dedim. Ablam, "İstesen de istemesen de gideceksin! Ayrıca niye gitmek istemiyorsun ki? Yeni evimiz daha güzel. Bahçe katı olduğu için hiç asansör beklemeyeceğiz. Pencereleri de çok alçak; rahatça pencereden bahçeye atlayıp oyun oynayabiliriz," dedi. Ben, "Ya eşyalarımız ne olacak... Oyuncaklarımız?... Kitaplarımız?..." diye sorunca ablam kızdı ve "Taşınmak ne demek Selen? Bu evdeki her şeyi yeni evimize götüreceğiz. Yeni evimizin bu evden hiçbir farkı olmayacak. Perdelerimiz bile aynı olacak. Mutfak ve banyodaki fayansların bile bu evdekilerin aynısı olduğunu fark etmedin mi?" dedi.

Ablam çok dikkatlidir. Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmaz.

Yeni evde her şeyin aynı olacağını duymak beni biraz rahatlatmıştı. Yine de başka bir eve taşınmak beni çok korkutuyordu.

Ablam, "Çok güzel bir planım var. Söyleyeyim mi?" diye sordu. Hayır desem de söyleyeceğini bildiğim için oturup dinlemeye başladım. Ablam plan yapmayı çok sever. Yaptığı planları da her zaman gerçekleştirir.

Bu seferki planı şimdiye kadar yaptığı planların en güzeliydi bence. Bu planın başarılı olması bana bağlıydı. Zamanlamayı ablam yapacağı için sürekli olarak ablamı izleyip, bana işareti verir vermez annemin yanına gittim ve en yumuşak sesimle, "Anneciğim yeni evimize taşınınca bana içinde kırmızı balıklar olan bir akvaryum alır mısın? Belki o zaman yeni evimizi severim," dedim.

Annem mutluluk ve heyecanla, "Tabii alırım kızım. Taşınır taşınmaz Levent Ağabey'e söylerim, sana kocaman bir akvaryum kurar. Oldu mu?" dedi.

(Levent Ağabey babamın işyerinde çalışır. Balıkları öyle çok seviyor ki, odası

akvaryumlarla doludur. Balıklar da onu çok seviyor. Levent Ağabey onlarla konuşurken, kuyruklarını sallıyorlar) Hemen anneme sarılıp öptüm ve "Teşekkür ederim anneciğim," deyip planın en son kısmını da gerçekleştirdim. Zafer bizimdi

Dönüp ablama baktım. Ablam çaktırmadan bana dalgıçların, "Tamam" işaretini yaptı. Annem görmeden ben de ona aynı işareti yaptım ama ablamınki kadar güzel olmadı. Ablam her şeyi benden iyi yapıyor. Ne yaptığım resimler, ne yazdığım yazılar, ne de söylediğim şarkılar... Piyanodan çıkardığım sesler bile ablamın çıkardığı sesler kadar güzel değil. Bazen öyle çok kızıyorum ki, kendimi kaybedip ablama vuruyorum. O da bana vuruyor tabii.

Evde ablam dahil herkes, yaptığım şeylerin çok güzel olduğunu söylüyor ama ben güzel olmadığını biliyorum. Dalgıçların tamam işaretini kendi kendime milyon kere çalıştığım halde hâlâ ablam gibi yapmayı beceremiyorum. Bakın size nasıl yapıldığını anlatayım.

Sağ veya sol elinizi omuz

hizasına götürün ve açın. Parmaklarınız aralıklı ve avucunuz karşıya bakıyor olsun. Şimdi başparmağınız ve işaret parmağınızın uçlarını birbirine değdirin. Geriye kalan parmaklar oldukları yerde açık kalsın. Şimdi eliniz bir yuvarlak ve üç çubuğa dönüşmüş oldu. Şekil tamamlandı ama hareket eksik. Şimdi de hareketi yapacağız.

Elinizin bir ağaçkakan olduğunu düşünün. Başparmak ve işaret parmağınızın birbirine değen uçları da ağaçkakanın gagası olsun. Ağaçkakan ağacın kabukları arasında duran tombul bir ağaç kurdunu tek ve hızlı bir hareketle "Tık" diye alıp afiyetle yiyecek. Yedi mi? Tamam işte oldu.

Denizin derinliklerinde batık bir gemideki hazineyi (defineyi) arayan dalgıçlardan biri arkadaşlarına bu hareketi yaparsa, "Her şey yolunda," demektir.

Her şeyin yolunda olmadığı zamanlarda hangi işareti yaptığını sormayın, çünkü bilmiyorum. Daha ezberleyemedim. Ama eninde sonunda bütün işaretleri

ezberleyeceğim. Başka şansım yok çünkü. Babam dalgıç olduğu için ben ye ablam da büyüyünce dalgıç olmak zorundaymışız. Bu yüzden de şimdiden bize dalgıç olmanın kurallarını öğretiyor. Ablam su altında konuşmak için gerekli bütün işaretleri ve dalgıç olmanın birçok kuralını öğrendi bile. Ben henüz öğrenemedim. Galiba ben ablam kadar akıllı değilim. Göz kırpmayı bile onun yaptığı gibi yapamıyorum. O tek gözünü kapatıp açıyor, bense ikisini birden kapatıp açıyorum. Ben göz kırpınca herkes çok güldüğüne göre göz kırparken çok komik olmalıyım.

Küçükken ablanı kadar akıllı olmadığım için çok üzülüyordum ama artık üzülüyorum. Ne yapalım bir evde bir akıllı yeter. Ben de komik çocuk olurum.

Zaten bizim evde herkes bana, "Evimizin neşesi," der.

SIMSICAK BİR ARKADAŞLIK

Güngör Köknel

MASAMIN BAŞINA oturmuş düşünüyorum. Elimde kalemim, önümde bomboş dosya sayfaları duruyor. Öğretmenimiz bir gün önce ev ödevi olarak bir öykü yazmamızı istedi.. "Bu yaşanmış bir anı ya da düşsel bir öykü olabilir," dedi. "Eğer beğenirsem okul gazetesine de verebilirim," diye ekledi.

Nasıl bir konu işlemeliyim ki, öğretmenim beğensin? Bunu düşünüyorum. Ben düşsel öyküleri severim; başka bir yerde, başka bir zamanda olmak ilgimi çeker. Son zamanlarda uzay öyküleri moda oldu, birkaç tanesini alıp okudum. Belleğimi toplamak için odamda biraz dolaştım. Hayvan sevgisini irdeleyen bir öykü nasıl olur acaba? Bunu düşününce biraz duygusallaştım.

Bundan iki yıl önce "Kartopu" isimli beyaz bir ev tavşanım vardı. Onu annem eve ilk getirdiğinde pek hoşlanmamıştım açıkçası. Çok minik, tıpkı bir fare gibiydi. "Biraz büyüyüp tombullaşsın, kucağından bile indirmeyeceksin," demişti annem.

Gerçekten de öyle oldu. O kadar çok seviyordum ki beyaz dişlek tavşanımı anlatamam. Okuldan gelir gelmez yanına koşar, kucağıma alır, ellerimle marul, havuç yedirir bundan büyük sevinç duyardım. En iyi arkadaşım o benim.

Ama bir gün bu pamuk tavşanım yemeden içmeden kesildi ve gün geçtikçe de iştahsızlığı arttı. Her türlü bakımımıza karşın, o beni ansızın bırakıp gitti. O kadar üzüldüm ki bu olaya, günlerce

kendime gelemedim. Daha sonraları ben toparlandım ama, annem babam bir daha hayvan beslememek için kesin karar aldılar.

Bu düşüncelerden kurtulmaya çalışırken, elinde bir bardak meyve suyu ile babam içeri girdi. Önümdeki boş sayfalara bakıp,

"Henüz ödev yapmaya başlamamışsın," dedi.

"Evet," dedim ve konuyu babama açtım. Babam bir süre sessiz kaldıktan sonra,

"Hatırlıyor musun Ecem?" dedi. "Bundan birkaç yıl önce amcanın çiftliğine gitmiştik, ne kadar çok atları vardı. Koşu için hazırlanan asil, ince bilekli pırıl pırıl tüylü atlar!"

"Evet!" diye yanıtladım heyecanla. "Ne kadar sevmiştim o harika atları. Bir de ayrıcalıklı midillisi vardı ki amcamın, nerede ise ona aşık olmuştum."

"Amcan da bunu fark ettiği için, seni her gün yanına götürür, dakikalarca gezdirirdi üstünde. Kendi de bundan büyük haz duyardı," dedi babam.

"Kısacık bacaklı, bol yeleli, alnında kocaman akı olan güzel midilli. O aylarca benim

düşlerimde yaşadı. Çok sevmiştim onu. Bir de amcamın pırıl pırıl parlayan kupalarını."

"Kupaları bir yana bırak," dedi babam. "O harika atları yaz, ne güzel bir konu!" Güldüm.

"Hayvan sevgisini değil daha değişik bir konu istiyorum," dedim babama.

"Peki, haydi sana başarılar," deyip dışarı çıktı babam.

Birden aklıma karşı komşudaki evlatlık Solmaz geldi. Annem onunla ilgili öyle olaylar anlatıyor ki, bunları yazacak olsam aşın duygusal bir öykü çıkan ortaya. Çevreye yalvarır gibi bakan masum yeşil gözleri, her zaman tıraşlı gibi kısacık saçları ve o küçücük zayıf bedeni ile durmadan didinip çalışan Solmaz'cık. Ünlenmiş bir yazarın, evlatlık verilmiş üç kardeşin acı öyküsünü okumuştum da kan çanağına dönmüştü ağlamaktan gözlerim. Böyle duygusal şeyleri yazmak da, düşünmek de istemiyorum.

Masamdan kalkıp, kanatlan açık pencerenin önüne doğru yürüdüm. Her gün biraz daha büyüyüp pencereme yaklaşan

erguvan ağacımın mis gibi kokusunu içime çektim. Erguvanların arasından denizi ve üzerinde kıpır kıpır oynaşan güneşi gördüm İçim bilinmedik sevinçlerle doldu.

Her sabah dağların ardından gülümseyerek çıkan, koskoca evreni ışık seline boğan güneş olmasa dünyanın hali ne olur? diye düşündüm bir an.

Evet, böyle bin öykü yazabilirdim. Güneş birkaç günlüğüne ortadan kaybolsa ya da tatile çıksa! Neler olmazdı ki? Güldüm düşselliğime, tekrar güneşe baktım. Bana muzipçe gülümsüyor, "Haydi küçük kız yap bu iyiliği, gönder beni tatile," diyordu.

O olmasa her taraf zifiri karanlık olur, insanlar ne yapacağını şaşırır, korkanlar bile olur. Bazıları gece ile gündüzü karıştırıp durmadan uyur. Tekrar güneşe baktım. O hâlâ muzip bir gülümseme içindeydi. "Dolabına ne dersin? Beni orada kimse bulamaz, üç gün üç gece deliksiz uyurum. Sen hiç dinlenmek ihtiyacı duymuyor musun küçük kız!"

"Tabii ki ihtiyaç duyarım. Ama sen olmasan erguvanlarım açmaz. Bir de

yağmur yağdığını düşün; Karanlıkta su birikintilerine girip çıkan insanlar, etrafa çamur sıçratan arabalar, buna tepki gösterip bağırıp çağırınlar, ne kargaşa olurdu ama!

"Ya okula giden çocuklar? Birer yıldız gibi parlayan çıt çıtlı çantaları ve beyaz yakalarıyla karanlıkta yürüyen uzaylılar gibi görünürlerdi." Gözümü güneşten alırken "Neler düşünüyorum!" dedim. Böyle bir öykü yazsam, öğretmenimin neler diyeceğini şimdiden biliyorum. "Bu senin yazdıkların basit birer olasılık Ecem. Esas kayıplar şunlar olurdu," der, konuyu bilimselliğe döküp, sınıfta bir tartışma havası yaratırdı. Bu düşselliğime güldüm. Güneş'e bir göz kırpıp "Sen öyle güzelsin, yerinde kal," dedim ve masama yürüdüm.

Yerime oturup yeniden düşünmeden koyuldum. O anda karşı duvarda asılı bir fotoğraf gözüme ilişti. Uzanıp onu aldım. Ben ve çok sevdiğim, hiç unutmadığım arkadaşım Burak vardı yanımda. Onunla dört yıl aynı semtte oturmuş, aynı okula gitmiştik. İki yıl önce ise

babasının tayini ile başka bir kente gitmişti Burak.

Dudaklarında her zaman sıcacık bir gülümseme vardı Burak'ın. Gün geçtikçe arkadaşlığımız ilerledi. Ödevlerimizi birlikte yapıyor, birlikte oynuyorduk.

Bazen ders yapmak için birbirimizin evine gider, ama dersten çok okuduğumuz bir öykü ya da izlediğimiz bir filmden söz ederdik. Bir korku filmi anlatırken de ışıkları söndürür, korkumuzu neşeli kahkahalar atarak yenmeğe çalışırdık.

Elimdeki resme daha dikkatli baktım. Nasıl güzel gülümsemişti Burak bu resimde, sımsıcak, coşku dolu. Baharın çevreye yerleştiği güzel bir günde annem çekmişti bu resmi. Yan yana oturuyorduk. İşte tüm ihtişamıyla ve bembeyaz çiçekleriyle bir kayısı ağacı, tam arkamızda duruyordu. O gün baharın güzelliğinden, kuşlardan, tüm doğadan bol bol söz etmiştik.

Bir gün babasının başka bir kente tayin olduğunu söyledi Burak. Böyle bir olasılığı hiç düşünmemiştim. Uzun bir süre suskun kaldım, o da

üzgündü besbelli.

O günden sonra her şey farklılaştı. Eskisi gibi neşeyle gülmüyor, oynadığımız oyunlardan tat almıyorduk. Ders aralarında bahçede yan yana oturuyor, hiç konuşmadan tekrar içeri giriyorduk. Böylece günler geçti ve bir akşam üstü Burak, anne ve babasıyla arabalarına binip buradan çok uzakta olan bir kente doğru yola çıktılar. Daha önce birbirimize yazacağımıza dair söz vermiştik. O gün kendimi tutamayıp ağlamıştım. Burak'ın da gözleri dolu dolu olmuş, ama "Erkekler ağlamaz" düşüncesiyle gözyaşlarını geri göndermişti.

Gittikleri gün arabadan el sallarken, birbirimize gülerek baktık. Son bir el sallayışla duygularımıza değil, ama birbirimize veda ettik.

Elimdeki fotoğrafı tekrar yerine astım. Masama oturup boş sayfaya şöyle bir başlık attım: "SIMSICAK BİR ARKADAŞLIK". Bu sıcacık arkadaşlığı ve sevgiyi irdeleyen bir öykü yazacağım. Umarım öğretmenimiz beğenir.

Serdar'ın Gezi Notları

Bali'de Dostluklar

Nuran Turan

Bali'de hayvanlarla insanlar çok yakın dost. Bunun yanı sıra hayvanlar birbirleriyle de çok iyi geçiniyor. Bir akşam yemeğimizi Bali'li bir ailenin evinde yedik. Bu aile para karşılığında, turistlere özel Bali yemekleri hazırlıyor. Ziyaret ettiğimiz bu evde bize çok güzel yemekler ikram ettiler. Pilav dahil bütün yemeklerde hindistan cevizi yağı kullanmışlardı.

Sebze yemek çeşitleri çok bol ve lezzetli.

Izgara et ve balıkları muz yapraklarının üzerinde tabağa koyup ikram ediyorlar.

Yemekten sonra evin çocuklarıyla birlikte bahçeye çıktım. Resimdeki köpekle maymunu görünce doğrusu çok şaşırdım. Maymun kendi muzunu arkadaşı köpeğe

ikram edecek kadar sevgi doluydu.

Gorillerin asıl vatanı Afrikaymış. Orangutanların vatanıysa Asya imiş. Goriller orangutanlardan daha iri oluyorlarmış. Orangutanların en büyükleri en fazla bir buçuk metre boyunda olmasına karşın gorillerin boyu iki metreye kadar ulaşmış.

Fotoğraflar: Nuran Turan

Fındıkfaresi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

Bir çevre istiyorum

Bir çevre istiyorum
Yeşilliği çok, havası bol
Bir çevre istiyorum

Hayvanların koklaştığı
İnsanların şakalaştığı
Bir çevre istiyorum

Çiçeklerin renk renk açtığı
Bitkilerin tomurcuklaştığı
BİR ÇEVRE İSTİYORUM

Eda Özcan / İstanbul

AĞAÇ

Çocuk gibidir meyveleri
El gibidir dalları
Bazıları tek durur
Tek duranlar yalnızdır
arkadaştır

Begüm Gülsoy / İstanbul

15

KİTAP

En iyi dostum kitap
Sayfa sayfa
Yaprak yaprak

Bazen resimli
Bazen resimsiz
Ama yine de
En iyi arkadaşım kitap

Begüm Gülsoy / İstanbul

Taş Devri Hakkında Düşündüklerim

Taş Devri'ni yıllarca çizgi film olarak izlediğim için filme çevrilmiş halini görünce çok şaşırdım. Tabii bunu yapan Steven Spielberg'ten başkası olamaz. Yaptığı bütün filmleri kusursuz yapıyor ve harika eleştiriler alıyor. Bu film de onlardan biriydi.

– tik önce çizgi filmdeki karakterlerin aynısını bulmuş. Sadece karakterler mi? Yemekleri, tabakları, gazeteleri, giysileri, hatta çöp öğütme makinesine kadar her şey yapmış. Duş mamutun hortumundan, çim biçme makinesi de yengece benzer bir yaratıktan oluşuyor. Bütün eşyalar, karakterler, hayvanlar çizgi filmdekinin aynısı.

Sadece görsel efektleriyle değil, filmdeki espriler ve filmin konusuyla da çok güzel bir film. Espriler insanı gülmekten kırıp geçiriyor. Konusu ise ders verici bir konu. Kişi bir yardımda bulunursa o yardımın kendisine başka bir biçimde de olsa mutlaka döneceğini belirtiyor.

Sözün kısası bu film görsel efektleriyle, esprileri ile, konusuyla, müziğiyle, ayrıca filmdeki isimlerle bile (Steven Spieltaş) daha şimdiden dünyanın dikkatini üstüne çekti. Çikletleri, cipsleri, etiketleri, oyuncakları çıktı bile. Bu mükemmel filmin uzun süre gündemden silinmeyeceğini sanıyorum.

İlay Ertetik

BİR ÖYKÜ, BİR ŞİİR

Ne Güzel

Ne güzel oyun oynamak
Ne güzel ders yapmak
Ne güzel hayalimdeki sınırları aşıp geçmek
Ne güzel beni beyaz bir güvercin alıp götürse
Ne güzel hayalimdeki güzelliklerin olduğu yere gitsem
Ne güzel okula gitmek.

* * *

Yola Bakan Kuş

Bir zamanlar küçük bir kuş varmış. Sabah akşam yola bakarmış. Bir gün oradan geçen bir çocuk görmüş onu. Sormuş:

"Sen neden hep yola bakıyorsun?"

Kuş cevap vermiş:

"Bir gün geleceği ve annemi görebilirim," demiş.

Çocuk kuşu duygusal bulmuş ve gel seni evime götürüyüm," demiş. Bir gece olmuş, iki gece olmuş, üç gece, dört gece diye gitmiş.

Bir gece herkes uyurken kuş kaçmış. Bir baksın ki ne? Dağların arasından gelecek doğuyor ve annesi. Yaşasın gelecek diye sevinmiş kuş.

Sevgili Kırmızıfare,

Yollarını gözlüyorum. Bütün yazı yalnız geçirdim. Senin yerine postacıyı öpeceğim. Kırmızıfare'lerimi hemen getirsin diye. En çok komik ve heyecanlı öyküler okumak istiyorum. Çok çok komik ve heyecanlı öyküler olsun Kırmızıfare'de.

Nilay Gökçekurt /Gaziantep

*Sevgili Nilay,
Sana daha düzenli geleceğime söz veriyorum. Sıkıntılı günler geçiyor. Öykülerle ilgili dileğini yazarlarımıza iletteceğim. Eminim seni kırmayacaklardır.
Kırmızıfare*

Kırmızıfare'ye şiir

Kırmızıfare Kırmızıfare
Ne güzel bir dergisin
Seni okumak büyük zevk
Sensiz hayat bana eziyet

Kırmızıfare Kırmızıfare
Hani en son sayın nerede
Aman hep kapımı çal, olur mu?
Sakın üzülme araya geciksen de

Çiğdem Gökdemir / izmir

Kırmızıfare,

Kar yağdığı zaman ben hep üşürüm. Kırmızıfare üşür mü? Onun kürkü mü var? Biz karda kızakla kaydık. Eniştem düşmedi ben düştüm. Kızağı eniştem tahtadan yaptı, ama kırık yerine çivi çaktı. Dondurma kışın yenirse hasta olur insanlar, öksürür.

Can İlersu/ İstanbul

Kırmızıfare'ye kısa mektup:

Kırmızıfare, bize gelsene. Babam kızmaz. Seni babam bana okudu. Ben güldüm, ama babam gıdıklamadı. Benim babam da masal anlatıyor. Çok masal biliyor.

Aykut Günlük /Balıkesir

Koroda şarkı söylüyoruz. Müzik öğretmenimiz vereceğimiz konser nedeniyle hepimizden çok daha heyecanlı. Durmadan çalışıyoruz. Hep birlikte şarkı söylemeye bayılıyorum.

"Şu dağlar ulu dağlar..." diye sesimizi dalga dalga tiyatro salonunun duvarlarına savururken kendimden geçiyorum. Bir yandan da koronun sesi içinden onun sesini ayırt etmeye çalışıyorum. Kendi gibi incecik. Arka taraflarda duruyor. Molalarda onun yanına gidiyorum. Bu sabah beni görür görmez konuşmak istediğini söyledi. Heyecanlıyım. Benimle ilgili olabilir mi? Geçen gün Serdar neden hep onun yanına gittiğimi sordu. "Hiiiç," dedim. "Dikkatimi çekti de," dedi.

İlk molada buluşamıyoruz. Öğretmen ikimizi de çağırıyor. Konser sırasında ikimiz de birer rol verecek. Ne yapacağımızı anlatıyor.

Eve giderken konuşabileceğimizi umuyorum, ama olmuyor. Serdar çıkıyor ortaya. Bir süre üç kişi yürüyoruz. Sonra hepimiz evlerimize dağılıyoruz.

Konser gününe kadar başaramıyoruz bir araya gelmeyi. Serdar, bu kez niye onun yanına gitmediğimi sormaya başlıyor. Yine, "Hiiiç," diyorum. Birden pat diye, "Onu seviyorum," diyor Serdar. Beynimden vurulmuş gibi oluyorum. Yere bakarak konuşmasını sürdürüyor Serdar: "Ama bunu ona söyleyemiyorum. Benim yerime sen söyler misin, siz iyi arkadaşsınız."

"Şey, tabii..." diye kekeliyorum. "Sağ ol," diyor Serdar. "Sana güvenebileceğimi biliyordum." Konserin birinci yarısı başarıyla tamamlanıyor. Sahne arkasına geçiyoruz. Öğretmenin gözleri yaşlarla dolu. "Afferin çocuklar, harikasınız."

Birden sahne arkasının loşluğunda yalnızca benim duyabileceğim ipincecik bir sesle irkiliyorum. Hiç beklemediğim bir anda başlıyor konuşmamız. "Sen iyi bir arkadaşsın," diyor bana. Heyecanlanıyorum. Konuşmanın devamını bekliyorum, ama altta da kalmak istemiyorum. "Sen de öylesin," diyorum. Birden aklıma Serdar geliyor. Bana güvenen arkadaşım Serdar. Az sonra duyacaklarımın bana şimdiden verdiği coşkuyu nasıl bastırıp, onun benden istediğini yapabileceğim? Hayır, yapmam. Haksızlık bu.

"Aslında seninle konuşmayı epeydir istiyordum." İncecik sesiyle kulağıma doğru fısıldıyor.

"Ben de öyle," diyorum.

Sahne arkasında gürültü olmasa kalbimin çarpıntısını herkes duyacak. Bu anki mutluluğumu hiçbir şeyle değiştirmeyeceğimi düşünüyorum. Serdar'ı düşünmemeye çalışıyorum. Bu kadar güç bir şeyi benden istememeliydi.

"Konu Serdar..." diyor incecik ses. "Onu seviyorum..."

Olduğum yere büzülüyorum. Ne zaman ikinci bölüm için seyircinin karşısına çıktığımızın farkında bile değilim. "Bana yardım edecek misin," diyor kulağıma seyirciyi selamlarken. "Edeceğim," diyorum. Gözlerim biber sürülmüş gibi acıyor...

AYI

James Oliver Curwood

'Dördüncü Bölüm

Yapışık Kardeşler

20

Üçüncü Bölümün Özeti: Challoner, köpeği kampa bırakarak Nuzak ve yavrusunun peşine düştü. Onları çok kolay buldu. Nuzak insan tehlikesini hissetmişti, Büyük bir patlama duyuldu ve Nuzak yere yığıldı. Avcı gidince Niua keskin bir çağırış kopardı. Nuzak hiç kıpırdamadı. Bu arada avcı sessizce, ağlayan Niua'ya yaklaştı. Çok kolay yakaladı yavru ayıyı. Birlikte kampa döndüler. Niua Miki'nin dost mu yoksa düşman mı olduğunu anlayamadı. Miki ise heyecanla bu kürklü yaratıkla dost olmayı bekliyordu. Miki'ye önce saldırgan davranan Niua, kısa sürede onunla bir dostluk kurmaya başlamıştı bile.

O GECE kuzeydoğudan ince ve soğuk bir yağmur yağdı. Challoner nemli şafakta, bir çukur içinde ateşi yakmak için kalktı, sırt sırta büzülüp yatmış olan Miki ile Niua derin bir uykuya dalmışlardı.

İnsanı ilk gören Niua oldu ve

parlak gözleri, hayatını altüst etmiş olan garip düşman üzerinde bir süre takılı kaldı. Bitkinlikten bu ilk tutsaklık gecesi süresince deliksiz bir uyku çekmişti ve uykusunda çok şeyleri unutmuştu. Şimdi hepsi geri geliyordu; ağaç kökü

altındaki sığınağına daha derince gömüldü ve anasını çağırarak çekingen bir inilti koyverdi.

Köpeği uyandıran bu yakınma sesi oldu. Tortop hale gelmiş olan hayvan yavaş yavaş çözüldü, upuzun ayaklarını gerdi ve öyle kuvvetle esnedi ki, Challoner bunu duyarak geri döndü ve yeraltı sığınağında kendisine çevrilmiş iki çift göz gördü. Miki sevinçle iki kulağını dikti ve önüne geçilmez bir arkadaşlığın bütün neşeli haliyle sahibini selamladı.

Niua'ya gelince, geçici bir güven içinde bulunduğu bu kalede küçük gözleri anasını öldürene yıldırımlar yağdırıyordu.

Challoner; kendi cinsinden bir kimseyle konuşmuş gibi: "Dün akşam sana olanlardan üzüntü duyduğumu söylemiştim. Artık barışalım!" dedi. Elini uzattı. Niua taş gibi kaskatı kaldı. Birkaç saniye önce olsaydı homurdanır ve dişlerini gösterirdi. Şimdi ölü gibi yapıyordu. Bu insan adlı yaratık, dün görmüş olduğundan bambaşkaydı. Dün ona, kendisini torbaya koymaktan başka bir kötülük

yapmamıştı. Bugün de daha kötü niyetlerle hareket eder gibi görünmüyordu. Ayrıca sözleri ne tatsız, ne de tehdit ediciydi. Yavru ayının gözleri Miki'ye takıldı. Köpek rahatça Challoner'in bacaklarının arasına bağdaş kurmuş ve kendisine şaşkın bir tavırla bakıyor, sanki şöyle sormak istiyordu:

"Niçin o kökün altından çıkmıyor ve kahvaltı yapmak için yanımıza gelmiyorsun?"

Challoner'in eli yaklaştı ve Niua, bir parmak boş yer kalmayınca kadar çekilip büzüldü. O zaman bir mucize oldu. İnsan canavarının ön pençesi onun başına dokundu.

Garip bir korku ürpertisi vücudunu dolaştı. Fakat bu pençe bir acı vermiyordu. Eğer tortop olup sıkışmasaydı tırmalar ve ısırırdı, fakat ne onu, ne de ötekini yapabiliyordu.

Challoner parmaklarını ağır ağır boynunun arkasındaki yumuşak deriye doğru kaydırıldı. Miki faltaşı gibi açılmış gözlerle olanları seyrediyordu. Challoner'in parmakları kapandılar, sonra adam Niua'yı çekerek kolunun ucunda tuttu; hayvan

tırmanmaya çalışmış gibi debeleniyordu, sonra öyle bir kuvvetle inlemeye koyuldu ki, küçük köpek de sırf bundan duyduğu acı ile sesini yükseltip bu umutsuzluk konserine katıldı.

Yarım dakika sonra Challoner, Niua'yı torbanın içine sokmuş, fakat bu sefer başını dışarda bırakmış ve torbanın ağzını bir ayakkabı bağı ile sıkımişti. Hayvanın dörtte üçü böyle hapsolmuştu.

Challoner güneye doğru uzun yolculuğuna hazır olduğu zaman gökyüzü güneş doğacağını vaad eden bir renge boyanıyordu. Kayığını yükledi. Niua ile Miki en son olarak bindirileceklerdi. Kayığın başında Nuzak'ın derisinden yaptığı bir yuva hazırladı. Sonra Miki'yi çağırdı ve onun boynuna eski bir ip geçirip, öbür ucunu Niua'nın boynuna bağladı! Yavru ayı ile köpek böylece bir metre uzunluğundaki bir tasma ile

birleştirilmişlerdi. İkizleri boyunlarının derisinden tutarak kayığa götürdü ve onlar için hazırladığı köşeye yerleştirdi.

Kayık gölün yüzeyinde kaymaya başlayınca Niua'da, Challoner'in hatta Miki'nin gözünden kaçan olağanüstü bir değişiklik oldu. Bedeninin bütün lifleri tiril tiril titriyor ve

yüreği Nuzak'ın yaşlı erkek ayı ile zaferle sonuçlanan savaşı yaptığı günkü gibi çarpıyordu. Bütün

ytirdiklerinin ona geri gelmekte olduğuna ve çok geçmeden her şeyin iyiye gideceğine inandı, çünkü anasının kokusunu duyuyordu. Sonra bu kokunun üzerine yatmış olduğu kocaman kürke sinmiş olduğunu keşfetti. Yuvarlak karnını yassıltarak onun içine gömüldü ve pençelerinin üzerinden Challoner'e baktı.

Geçen gecenin kötü havası silinmişti. Başlarının üstünde masmavi bir gök vardı.

Challoner'in kayığı gölden ayrılmış bir saat olmuştu. Şimdi oldukça hızlı bir ırmak üzerinde yol alıyorlardı. Akıntı gittikçe daha kuvvetleniyor ve Challoner uzun zaman geçmeden karaya taşınmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Önünde ona tehlikeli bir bölgenin yaklaştığını haber veren boğuk bir mırıltı işitmekte gecikmedi. Karşısındaki kıvrıntıyı süratli bir gidişle ve kıyıya oldukça yakın bir halde dönerken dört yüz-beş yüz metre aşağıda kayalıkları ve burkuntunun köpüklerini gördü.

Bir göz atışta kayığını kıyıya yanaştırması gerektiğini anladı. İnce tekneyi kırk beş derece aykırı bir durumda çevirerek bütün kuvvetini küreğini kullanmaya verdi.

Miki tam bu sırada Niua'ya karşı yeni bir yaklaşma denemesine girişti. Dostça bir havlama ile ayağını uzattı. Oysa, Miki küçük bir köpek için pek kocaman ayaklara sahipti. Ön bacağı uzun ve kupkuru kemikti. Niua'nın tam burnunun ucuna inince bir boksör eldiveni etkisi uyandırdı. Bu beklenmeyen hareketin aniliğini de hesaba

katmak gerekiyor. Bu yetmiyormuş gibi havada sallanan öbür ayağının tersi yavru ayının gözünü buldu. Bir dost tarafından da yapılsa doğrusu bu kadarı fazlaydı. Niua bir homurdanma ile yuvasından fırlayıp köpeğin üzerine atıldı.

İlk çarpışmaları sırasında merhamet dilenmişse de, Miki de dövüşken bir ırktan geliyordu.

Bu kez acı seslerle bağıarak yalvarmadı. Niua'nın çenesine karşı koydu ve iki saniyeden kısa bir an içinde kayığın baş tarafındaki iğreti sahnede hızlı bir savaş başladı.

Challoner çağlayana kapılmamak için durmadan kürek çekerken, onları yatıştırmak için boşuna nefes tüketti. Niua ile Miki iyice birbirlerine girmişlerdi. Onu duyacak halde değillerdi. Miki'nin dört ayağı yine havada sallanıyordu, fakat bu sefer sivri dişleri Niua'nın boynunun altındaki gevşek deriye sıkıca saplanmıştı ve ön ayakları ile arka ayakları ona devamlı tokatlar indiriyordu. Eğer Challoner'in korktuğu başına gelmeseydi sonunda Niua'nın soluğu kesilecekti.

Birbirine bağı olan dövüşçüler kayığın başından akıntıya yuvarlandılar. On saniye kadar gözden kayboldular, sonra adam onların on beş metre ilerde suyun yüzüne çıktıklarını gördü. Yan yana olan kafaları kötü bir sonuca doğru hızla gittiklerini gösteriyordu. Challoner acı bir çığlık atmaktan kendini alamadı. Miki ile Niua kendilerini bağlayan bir metre uzunluğundaki ip parçası yüzünden adeta yapışık olarak çağlayanın köpüklü karmakarışıklığı içine sürüklendiler.

Sahibinin Miki'yi Niua ile aynı ipe bağlamayı akıl etmesi Miki için büyük bir şans olmuştu. O ancak üç aylık bir köpekti; on dört kilo geliyordu, bunun yüzde sekseni kemik, sadece yüzde yirmisi yağdı. Oysa on altı kilo çeken ayı yavrusunun ağırlığının aşağı yukarı yüzde sekseni yağdı. Bundan dolayı köpek küçük bir çıpa gibi batıyordu; Niua ise hep suyun yüzünde kalan en iyi bir cankurtaran simidiydi.

Eğer ayıcık yalnız olsaydı, on, on iki kilo yağı onu bir balon gibi yüzdürürdü; fakat

boynuna asılı on dört kilo yükü, dibe gitmemeye çalışmak onun için pek ciddi bir sorundu.

Bir an içinde birkaç kez batıp çıktı. Miki'nin başı, kuyruğu, bacakları, her yanı suyun içinde kaybolmuştu. Fakat Niua hep yüze çıkıyor, pençelerini dört koca palet gibi hareket ettiriyordu.

Sonunda çağlayana vardılar. Bu anda Miki gene suyun altında yol almaya başlamıştı. Açıkçası tam boğulmak üzereydi.

Niua'nın başı suyun hayli üstündeydi, o kendini hiç de kaybetmemişti. Birdenbire ırmak altından çekildi: Bir gülle gibi boşluğa uçtu ve Miki'nin boynundaki ağırlığını duymadı.

Nihayet suyun yüzüne çıktı" ve Miki bir mantar parçası gibi onu izledi. Akıntının kuvveti Niua'yı yarı batmış bir odun yığını üzerine attığı anda o nerdeyse son nefesini vermek üzereydi. Niua umutsuz bir çaba ile bu kurtuluş tahtasına sarıldı, küçük köpeğin başını sudan dışarı çekti.

(Sürecek)

Dünyanın Oluşumuna ve Bir Kutudan Çıkan Üç Yaratığa Dair

Aslı Niyazioğlu

Çok çok uzun zaman önce, çok uzak yerlerde, "Bir varmış, bir yokmuş," diye başlayan masallar anlatılmış. Uzayıp giden, ucu bucağı olmayan masallardan. Herkes mutluymuş çünkü başlıklar kısalmış. Şöyle şeyler:

Savaş ve Barış

Budala

Şato

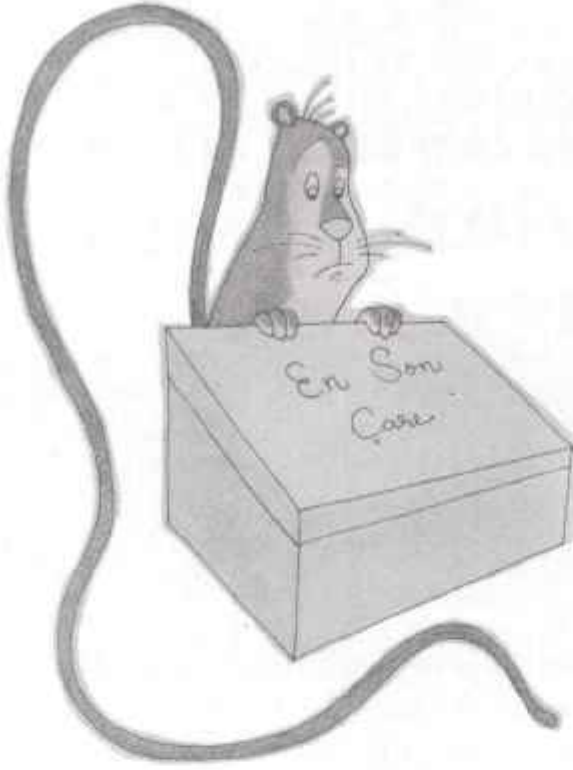
Afrika Masalı

Başlıkların iki kelimeyi geçmemesine özellikle dikkat edilmiş. Çünkü çok kelime kuyruğun takılma olasılığını artırır. Herkesin uzun, oraya buraya salınan kuyrukları olduğu düşünülürse, kısa başlıkların önemi daha iyi anlaşılır. Bir örnek vermek gerekirse:

Diyelim ki masallara

meraklısınız. Aralarında dolaşmayı, içlerine girip çıkmayı seviyorsunuz. Fazla da ayırmıyorsunuz onları. Hangisinin içinde olduğunuzun pek önemi yok. Başlıklara varmadıkça da sert ayrımlar yok. Ancak bir başlık hatırlatabilir size sınır değiştirdiğinizi. Eğer bu başlık kısaysa fazla yer tutmuyorsa kuyruğunuzu idare eder ona çarpmadan geçebilirsiniz kelimelerin arasından. Böylece engellere çarpmadan devam edersiniz düşlerinize. *Savaş ve Barış'tan Buddla'ya.*

İşte çok, çok uzun zaman önceki yaşamlar böyleymiş. Kısa başlıklarla mutlu. Hatta hiç başlığın olmadığı çok mutlu zamanlardan bahsedildiği de olurmuş. Ama

fazla değil. Bir, iki kelimelikler pek rahatsız etmiyormuş. "Ah, o güzel zamanlar," demezlermiş. Üçüncü kelimenin de başlıklarda belirtildiği zamanlara kadar.

Üçüncü kelime kötü bir sürpriz olarak karşılanmış. Birdenbire, nedensiz ortaya çıktığı için kuyruk kazaları çok olmuş. Dalgın dalgın dolaşanlar ve gözü pek iyi görmeyen yaşlılar çarpmışlar onlara en çok. Kuyruğu takılsın, takılmasın herkes çok öfkeyliymiş.

"Şu üçüncü kelimeler gider herhalde," diye düşünüyorlarmış.

Birkaç gün geçmiş, giden olmamış.

"Şu üçüncü kelimeler gitsin artık," diye homurdanmışlar.

Birkaç gün daha geçmiş, yine giden olmamış.

"Şu üçüncü kelimeler gidecek mi acaba?" diye sormuşlar.

Birkaç gün sonra üçüncü kelimelerin yanında dördüncüleri belirmiş; hemen ardından beşincileri, altıncıları...

Hikâyeden hikâyeye değil geçiş yapmak, kımıldamak bile zorlaşıyormuş. Bazı bazı bir, iki kelimeli başlıklar varmış ama yeni masallarla ve değişik duran eskileriyle başlık sayıları da hızla artıyormuş,

Bununla başa çıkılmaz demişler. Bir şeyler yapmalı. Oturup düşünmüşler. (Masallarda dolaşmanın eski tadı kalmadığından, düşünmek için bol bol vakitleri varmış.) Çeşitli çözümler aranmış. Kuyrukların en uygun şekilde kullanılmasını öğreten yeni okullar açmak gibi fikirler tartışılmış. Bunların hiçbiri işe yarar gibi

gözükmüyormuş. En son çareye başvurmaya karar vermişler.

"En son çare" sımsıkı kapalı bir kutunun içinde dururmuş. Eski zamanlardan kalmaymış. Üzerinde artık silinmeye başlamış harflerle "En son çare" yazılı bu paketi kim bırakmış, neden bırakmış bilinmezmiş ama korunurmuş dikkatlice. Renkli bir hediye paketini andıran şeyi çıkartmışlar ortaya. Uzun uzun bakmışlar. Sonra birisi dikkatle ipleri çözmüş. İyice sessizlik olmuş. Birisi daha yaklaşıp paket kağıdını yırtmaya başlamış. Ama o da ne? Paket kağıdının altından bir başkası çıkmış. Şaşkınlıkla onu da yırtmışlar ve içinde bir başkasını bulmuşlar. Böyle böyle paketlerle uzun zaman uğraştıktan sonra kutuya varmışlar. Hepsi pür dikkat

kutuya bakıyormuş. Kutunun kapağını açmışlar... Üç yaratık fırlayıvermiş dışarıya.

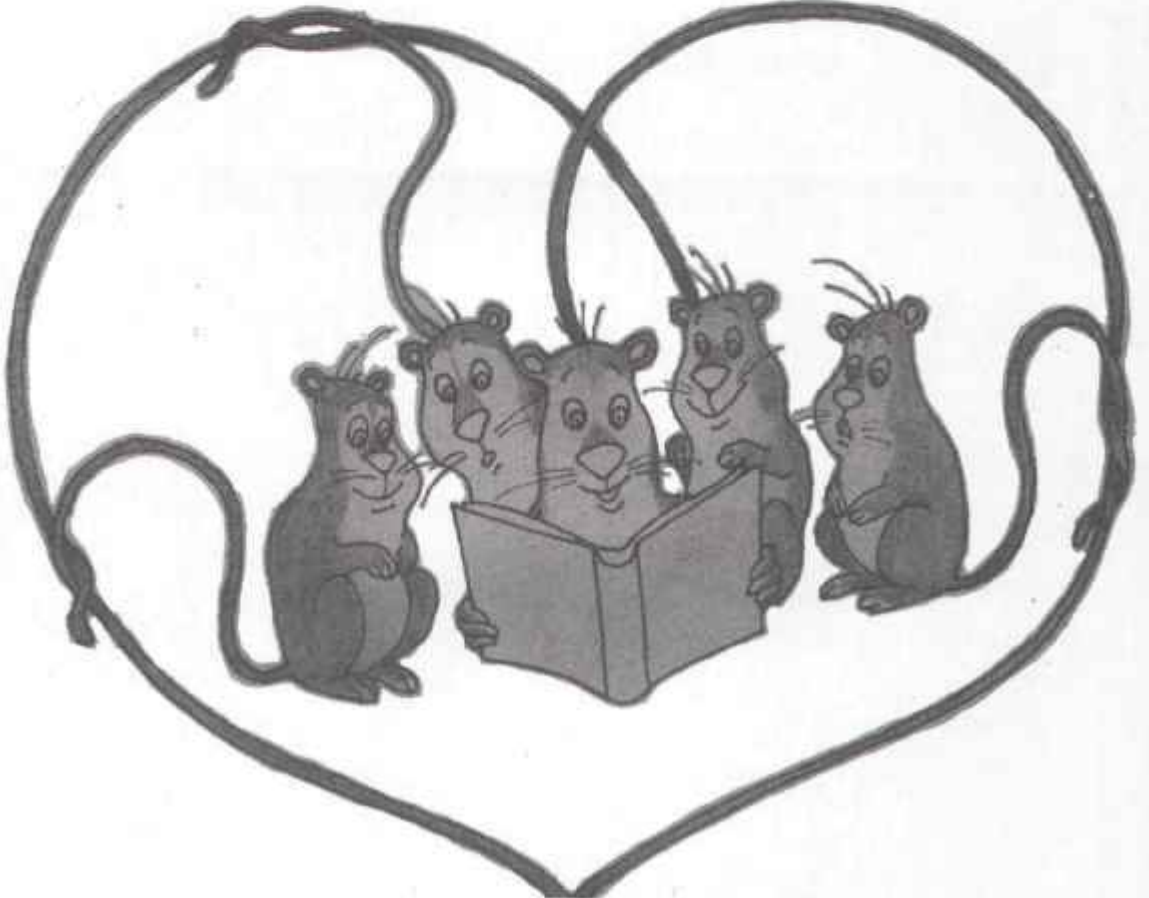
Zıplamaya başlamışlar yayların üzerinde. Öyle zıplayınca renkleri karışıyormuş. Zaten benekleri ve çizgileri olduğundan karnaval yerine dönmüş her yer. Yayları varmış, kuyrukları yokmuş. Kuyrukları olmadığı için çevrede rahatça

dolaşabiliyorlarmış. (Daha doğrusu zıplayabiliyorlarmış) Kutuda çok sıkışmış olmalı ki bir türlü durmuyormuş bunlar. Çok eğlenceliymiş!

Ne yazık ki eğlenen sadece üç yaratıkmiş. Ötekiler umutsuzluğa düşmüşler. "Çok kelimele başlıklarla başımız zaten dertteydi, şimdi bir de bunlar çıktı," diye yakmıyorlarmış. Artık masallardan keyif almayı bile dilemiyorlarmış. İstedikleri sadece sakin, huzurlu bir yaşamış. Bu arada üç yaratık yay dansına başlamış.

Çılgınca dönüp gülerek. Yorgunluktan soluk soluğa kalıp yere yığılana kadar da korkunç çığlıklar atmışlar. Sonunda dinlenmek zorunda kaldıklarında etraf sessizleşmiş. Bizim zavallı kuyruklular artık hiçbir şey diyemiyormuş. Tek çıt yokmuş. Yaratıkları şaşırtmış bu. "Ne kadar da ciddi bir yer burası," demiş yeşil olanı. "Neden kimse gülmüyor?" Onlara uzun kelimele başlıklar sorunu açıklanmış. Son bir umut. Yardımcı olabilirler mi diye. Bu etrafı birbirine katan,

gürültücü şeylerin bir faydası olabilir miymiş acaba? Yaratıklar dikkatle dinlemiş. Hatta biraz ürkmüşler. Küçük küçük zıplayıp nasıl yardım edeceklerini düşünmüşler...

"Buldum!" diye bağırarak zıplamış turuncu olanı. Mor benekleri parlak parlak, herkese başlıklarla nasıl baş edebileceklerini anlatmaya başlamış. Onlar söküp çıkartılacaktı. Yabani otlara yapıldığı gibi. Ve bir köşeye atılacaklarmış. Bunu üç yaratık seve seve yapacaktı. Yaylan üzerinde dönerken girdap oluşturup başlıkları kopartacaklar, zıplarken de onları çok uzak, masallardan çok uzak bir yerlere atıvereceklermiş. Fikir büyük coşkuyla karşılanmış. Büyük coşkuyla da uygulanmış.

Önce kelime varmış. Sonra ışık da gelmiş. Ve sonra dağlarla taşlarla, akarsu ve ağaçlarla dünya oluşmuş. Başlıklar birbirleri arkasından artık boşluk olmayan o yere yığılmışlar. Pek sorun çıkmamış. Ağır başlıkları, üçü birlikte kaldırıp taşımış. Bunlardan en ağırлары (sonradan insanlarca yer kabuğu diye adlandırılan) bile

taşınabilmiş. Ağaç adı verilenleri koymaksa çok keyifliymiş. Zıplarken, o ağır başlığın üzerine bırakılıvermişler. Ağaçlar ince, uzun başlıklardanmış. Onların biraz uzununa ev, daha da uzununa dağ deniyormuş. Yaratıklar bu başlıkları yıgarlarken, başka tür başlıklar (küçük, iki ayaklı, iki kollu, iki gözlü olanları) yeni yerlerinde hareket etmeye başlamışlar. Belki masallarına tekrar dönmek için. Yaratıklar bunu anlamıyorlarmış. Sadece iki ayaklı, iki kollu, iki gözlü başlıkları komik buluyorlar. Çünkü bunlar yeni gelen her başlığa isim takmak, yerlerini, şekillerini değiştirmekle meşgulmuş. Yaratıklar dikdörtgen bir çeşit başlık getirdiklerinde de bunlara araba demişler. Başlıkların arasında dolaşmak için bu başlıkların içine biniyorlarmış. Yaratıkları çok güldürüyorlarmış. Ama fazla da ilgilendirmiyorlarmış.

Yaratıkların işleri başlarından aşkınımış. Onlar zıplamak, eğlenmek ve masallar içinde dolaşanları başlıklarından kurtarmakla meşgulmuş.

Görünmez Yazının Sırrı

Kurtuluş Savaşı sırasında düşman ordusunun durumuyla ilgili çok önemli bir haritanın bir yerden bir yere gönderilmesi gerekmişti. Ama bir sorun vardı: Bu bilgi düşmanın eline geçmemeliydi. Haritayı götürecek olan asker köylü kılığına girmişti, ama düşman askerleri onu yakalar da üzerini ararsa harita ellerine geçerdi. Üstelik ne götürdüğünü askerin kendisi de bilmemeliydi. Olur ya belki işkence altında söylemek zorunda kalırdı. Komutan sonunda çözümünü bulup askeri gönderdi. Giderken ona kağıda sarılı bir ekmeğe uzattı. "Bu ekmeği armağan olarak götür ve komutanın kendisine teslim et. Yalnız sen oraya varana kadar bayatlar. Bu yüzden ocakta ısıt öyle ver. Ama komutanın eli yanmasın diye verirken şu kağıda sar."

Köylü kılığındaki asker güneşin altındaki uzun yolculuğuna başladı. Bütün bir gün yürüdü. Akşamüzeri yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde bir ağacın altında kestirirken çevresi sarıldı ve düşmana yakalandı.

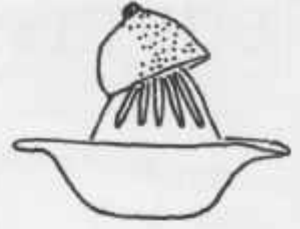
Düşman komutanı köylünün üzerinden bir şey çıkmamasına sinirlenmişti. "Bir habercinin önemli bir harita götürdüğünü öğrendik, iyice arayın üstünü!" diye gürledi. Yine aradılar. Bütün eşyalarını didik didik ettiler, hatta soyup sırtına, göbeğine bir şeyler yazılı mı diye baktılar, heybesindeki kağıda sarılı ekmeğinin içini parmaklarıyla eşelediler. Asker, "Efendim, size söylediğim gibi, yanımda işte şu eşeğim, tütünüm ve şu kağıda sarılı ekmeğimden başka bir şey yok."

"Kağıt" sözünü duyunca komutan irkildi. Yardımcılarına baktı. Yardımcılar başlarıyla onayladı: "Evet, efendim baktık. Kağıdın üzeri boş."

Komutan çaresiz köylüyü bıraktı. Aradıkları adamın o olmadığına karar vermişti. Köylü eşğine binip ağır ağır uzaklaştı. Ertesi gün topçu taburunun ilk çadırlarına yaklaşırken durduruldu. Komutana götürülmeyi istedi. "Ona özel bir şey getirdim," dedi. "Bir ekmeğ."

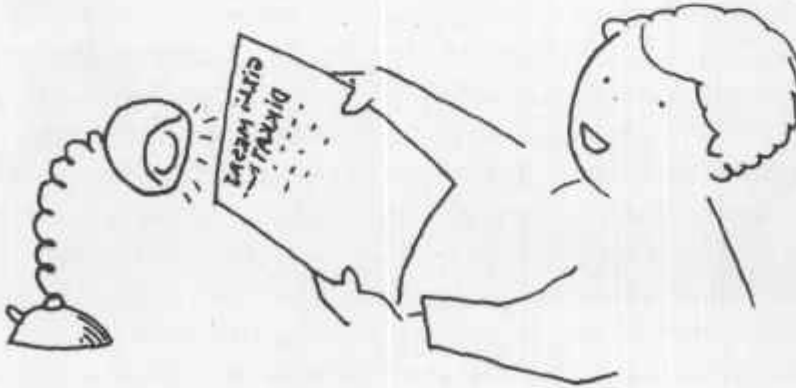
Komutanın yanına götürdüler. Asker ekmeği vermeden önce az ötedeki ocağa yürüyüp iyice kızdırdı. Ekmek çıtır çıtır olmuştu. Hemen kağıda sarıp komutana uzattı. Komutan kağıda sarılı ekmeğe uzandı. Bir şey anlamamıştı. Bir askere baktı, bir de ekmeğe. Az sonra her şeyi anlamıştı. Kağıdın üzerinde beliren çizgilere baktı uzun uzun. Gizli harita sağ salim ona ulaştırılmıştı.

Bu iş nasıl mı oldu? Cevabı gelecek sayıda, ama size yine de bir ipucu koklatabilirim. Soğan gibi yani...

31

Geçen sayının açıklaması: Üzerine kağıt kapatılmış su dolu bardağı ters çevirdiğimiz halde içindeki su dökülmüyor, çünkü havanın basıncı bardaktaki suyun basıncından daha güçlü.

Fatih Erdoğan

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Serdar'ın Öyküleri

Nuran Turan * Res.: Fehim Hadimoğlu *
Mavibulut Yayınları * 1. Basım: Kasım 1994 *
64 sayfa * 28 X 21 cm * 1. hamur kağıda, ciltli
* renkli resimli * 240.000TL

Nuran Turan, Mersin Lisesi'ni, Kandilli Kız Lisesi'ni ve son olarak da 1960'ta İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Enstitüsü'nü bitirdi. Milliyet Gazetesi İmroz muhabirliği yaptı. Aynı gazetenin kadın sayfasına çeviriler yaptı çeşitli yazılar yazdı. 1966-67 yıllarında İstanbul Üniversitesi'nde İşletme İktisadı Enstitüsü programını tamamladı. 1970-73 yıllarında anaokulu öğretmenliği yaptı. Aynı yıllarda

Yeşilyurt'un yerel gazetesi Yeşilbelde'yi çıkardı. 1973'ten beri serbest çalışan yazar, üç çocuğunu büyütürken ve şimdilerde de torunu Serdar'a anlattığı masalları artık gün ışığına çıkarmaya karar verdi.

Serdar'ın Öyküleri, 10 masaldan oluşuyor. İlk kez Kırmızıfare'mizin 9. sayısında yer alan Serdar'ın Misketleri öyküsünde çevre öykülerini baş kahramanı kaplumbağa bu kez değişik bir rolde Serdar'a eşlik ediyor. Serdar'ın Balonları ise ilginç bir konuyu, "beyaz yalanlar"ı işliyor. Serdar'ın Akvaryumu'ndaki balıklar kendilerini sevmeyi öğrenirken, kumsalda denizkabağı toplayan Serdar elde ettiklerinin değerini ölçebilmenin önemini öğreniyor. Kardelen bahçesindeki ilginç yaşlı kadın ona kardelen efsanesini anlatırken, Kozlu'nun Halit Ağası'nda fotoğraf çeken ceviz ağacının mucizesi sizi şaşırtıyor. Serdar'ın Sörf üzerindeki macerası ise ilginç bir zamanötesi yolculukla okurunu Mimar Sinan'ın çocukluğuna götürüyor. Tümüyle ilginç bir hayal dünyasına davet ediyor sizi Nuran Turan. Yazar çeşitli çocuk dergilerinde de yayımlanan masallarında olduğu gibi çeşitli konulara değiniyor: Çevre ve tarih bilinci, insanlar arası ilişkiler, doğal ve tarihsel zenginliklerimiz, vb konular zengin bir kitap oluşturmuş.

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*

Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

Geceyi Sevmeyen Çocuk (Cildi) * *AytülAkal*

Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *AytülAkal*

Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * *AytülAkal*

Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell-Firth*

Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*

Aç Tırtıl * *Eric Carle*

Annem ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpınar*

Şıkırdak'ın Çıngırağı (Ciltli) * *AyselGürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü * *Fatih Erdoğan*

Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*

Dedem Bana Düdük Yaptı * *Fatih Erdoğan*

Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*

Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*

Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*

Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*

Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*

Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*

Serdar'a Öyküler * *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

Küçük Prens * *A. Empery*

Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*

Seni Seviyorum COCO * *Güngör Köknel*

DERGİLER

KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi

Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

"Ben de
Kırmızıfare' ye
aboneyim!.."